

Poslední zápas Bogira

Jsem už nejspíš příliš starý, že stěží dokáži pochopit dnešní rychle měnící se dobu. Blázni se vždycky pachtili za bohatstvím a slávou. Tak tomu bylo nepochybně odjakživa. Nikdy se však za můj život nestalo, že osud celé země spočíval na ramenou jen pár fanatiků, kteří mohli za pomoci šílených bohů sprovodit ze světa veškerý bujarý život. Hodnoty se rozpadají, jeden druhému si nevěříme, lžeme, krademe a navzájem se nesmyslně zabíjíme. Ale těžko přesvědčím jen pár jedinců, aby změnili své myšlení, navrátili se k bohům původním a vyměnili tak své nabubřelé ignoranty za síly, které uctívali naši předci, jež dokázali žít stovky a tisíce let v míru a prosperitě. Jsem už nejspíš příliš starý. Můj čas se pomalu ale jistě chýlí ke konci. Pro lidi jako já už tu není místo. Příroda mě volá.

K tomuto závěru jsem došel při mé poslední kontemplaci ve zdejších, na první pohled tichých, lesích. To, co mě tam čekalo, mě přesvědčilo o tom, že lidstvo, mezi které řadím jak lidi, tak skřety (což nikomu sdělit nemohu), míří ke své záhubě.

Že se něco podivného stalo, jsem poznal nejen díky pohybům zvěře a stromů, ale především dle stružek krve ve sněhu. (Ne, že by bylo něco takového v Nordmaru nezvykem.) Nezvyklé však bylo, že po těžkém boji, který se v místě odehrál, zůstaly cáry skřetích šatů. Je třeba říci, že v těchto končinách, vzdálených všemu lidskému, se skřeti nenacházejí. Nikdy tu nebyli, protože se tu nikdy nenacházelo nic pro ně cenného.

Má zvědavost mi nedovolila pokračovat v meditacích v cestě dál. Rozhodl jsem se celou věc prověřit, abych došel rozuzlení. Strach jsem nepociťoval ani v nejmenším. (Jako kdybych ho někdy pociťoval...) Ačkoli byl sníh po cestě dál značně sešlapaný, správně jsem si domyslel, že stezku využívá jen jedno stvoření, které je teď navíc zraněné. Jedinec sice někdy do sněhové pokrývky vlivem pádu zabořil krvavé pracky, ale naděje, že přežil, byla vysoká. Krvě totiž ubývalo. To znamenalo jediné. Ten někdo si ránu musel sám zavázat. Dodalo mi to naděje, že na konci najdu ještě živou duši, a nejen mrtvé tělo. S dobrou zprávou jsem přestal být ostražitý, což si teď zpětně vyčítám. (Překvapuje mě, že i po takové době, co jsem na světě v této podobě, mě dokáže něco natolik unést.)

Naštěstí na mě na konci cesty žádné nepříjemné překvapení nečekalo. To, co jsem tam spatřil, co jsem tam uslyšel, mě doslova ohromilo.

Putování ukončila jeskyně, která byla dobře skrytá v hustém porostu borovic. Z hlavní pěšiny, z níž jsem přišel já, nebyla ani trochu vidět. Ještě

k tomu ji obyvatel zakrýval porostlými větvemi. Větvě však byly momentálně odchlípnuté a rozházené okolo, jako by je někdo nešetně z vchodu odsunul. Dotyčný měl velice pravděpodobně dost práce, aby se vůbec dostal dovnitř.

Přistoupil jsem tiše blíže a chvíli poslouchal venku. Dovnitř vidět nebylo. Slunce stěží pronikalo skrze mračna. Ze skalní dutiny vycházel silný zápach, jehož hlavní složku nešlo rozeznat. To se dohromady mísily výkaly se zbytky masa. Vešel jsem dovnitř na suchou zem. Když jsem zalezl dovnitř, kolem mě se rozhostila tma a ticho. Člověk si možná říká, že tady na úplném severu je ticho, ale to bylo nic v porovnání s tichem uvnitř podivné sluje.

Zadržel jsem na chvíli dech a ostražitě poslouchal dýchání světa. Vtom jsem uslyšel v dáli tiché sténání. Nebylo rozhodně lidské, ale nebylo ani zvířecí. Byl to skutečně skřet.

Vydal jsem se ihned po levé straně jeskyně tak, že jsem se přidržoval jejího kraje, a slepý jsem pokračoval stále vpřed. Zvuky začínaly mít obrysy, pach se stupňoval. Na křižovatce jsem se zastavil. Zde se jeskyně větvila. Zvuky bolesti mi však řekly, kudy se mám dát dál.

Za zatačkou jsem ustrnul. Spatřil jsem totiž světlo. Věděl jsem, že jsem blízko. Raději jsem uchopil svou hůl oběma rukama a postupoval pomalu, jako bych čekal, že se každou chvíli zjeví samotný Beliar.

Jenže nic takového se nestalo. Místo toho jsem došel do komůrky veliké asi jako jedna chatrč, jejíž stěny i strop osvětloval plamen svíčky zhotovené z tuku zvěře. Vprostřed stálo ohořelé dřevo. V jednom rohu byly uskladněny zásoby dřeva, masa a tuku. V druhém rohu na kožešině ležela velká postava skřeta. Obličej měl bledý. Oběma rukama si držel břicho, na kterém proti ráně tlačil cáry svých šatů. Oblečení měl rozervané. Jeho oči na mě vyděšeně hleděly.

Sklonil jsem hůl a slovy ho uklidnil. „Nejsem nepřítel.“

Čekal jsem od něj odpověď, ale nevyšlo z něj kromě vzduchu nic. Očima po mě přejel, jako by si prohlížel, co tedy jsem, když ne nepřítel. Pak zaúpěl.

Odložil jsem hůl na zem k východu, sňal ze sebe svou brašnu a začal jsem v ní hledat cokoli, co by mu mohlo pomoci. Všiml jsem si, že mě přitom pozoruje očima. Očima ne vystrašenýma, ale ustaranýma. Měl v obličejích jakýsi cit, který jsem na žádném jiném skřetovi doposud neviděl.

Konečně jsem vystrachal léčivou bylinou směs, dále pak láhev s vodou a také kořalku. Důkladně si prohlédl každý předmět, který jsem na studenou

zem položil. Asi pochopil, že mu chci pomoci, protože se lehce pohnul, načež opět zasténal.

Rychle jsem k němu přikleknul a naznačil mu, ať se nehýbe. Své předměty jsem přisunul blíže a rukou jsem se dotkl těch jeho, aby je z rány odsunul. Neochotně a s bolestí tak učinil.

Kromě řady tržných ran, které se nezdály nikterak hluboké, jež jsem lehko vypláchnul a zakryl, měl jednu obrovskou, tu, kterou držel svýma tlapama. Takovou jsem už několikrát viděl. Roh stínové šelmy. Byl jsem udiven, že dosud nezemřel. Znal jsem jen několik dobrodruhů, kteří střet s ní přežili.

Nebylo mnoho, co jsem mohl učinit. Boj byl nyní především na něm. Ránu jsem alespoň vypláchnul, nanesl na ni výtažek z léčivky a přiložil kus látky. Pak jsem vzal jeho ruce, aby si ránu opět držel. S úlevou opět ruce přemístil. Následně jsem mu dal ještě napít ze své láhve. Ústa měl vyprahlá jako varantská pláň.

„Děkuji,“ vysoukal ze sebe mezi zuby.

„Odpočívej,“ řekl jsem mu.

Než jsem se nadál, muž se ponořil do neklidného spánku.

Když usnul, orka jsem si konečně dobře prohlédnul. I když vypadal jinak než oni, nic tomu nenasvědčovalo. Měl lehký vojenský šat a za sebou položenou a od krve potřísněnou válečnou sekeru. Jinak vůbec nic, kromě již zmíněných zásob, nevlastnil. Ze sentimentu, ale i ze zvědavosti, čím si tento muž prošel, proč se schovává zrovna zde, jsem se rozhodl na pár dní u něj zůstat a pečovat o něj.

Z toho důvodu jsem v jeskyni rozdělal oheň, který jsem, dokud nedošlo dřevo, přižívoval. Až poté jsem se vydal pro dřevo a nabrat vodu.

Jakmile jsem se vrátil se vším, co jsem mohl unést, na oheň jsem přiložil a opekl uskladněné bizoní maso. Vůně pečeného masa orka probrala ze mdlob. Dal jsem mu znovu napít a pomáhal jsem mu vsoukat do sebe maso. Pořád měl potřebu mluvit, ale já ho vždy umlčel, aby odpočíval. Věděl jsem, že jestli tak neučiní, vykrvácí.

Po třech dnech jeho souboje se smrtí, vysvitla konečně naděje na jeho zhojení. Třetí den byl den, kdy mi pověděl svůj neblahý příběh o svém nešťastném životě. Proč jej zapisuji, nevím. Kdyby se kdokoli dověděl, že jsem v těchto časech pomáhal skřetovi, jistě by mě předčasně odsoudil. Snad doufám, že můj deník objeví někdo, kdo v něm najde potřebná poselství. Slyšel jsem, že nedávno k našemu ostrovu vyplula paladinská loď.

Kdo ví. Třeba je mezi těmi posluhovači dobra i ten, kdo chápe, že bojem se nic nechrání, ale ničí.

Ale teď už k příběhu Zardoka, skřetího otroka, jenž nebyl nikde vítaný.

Zardok se narodil v zajetí. Alespoň v tomhle měl štěstí, protože během lidské invaze veškeré mužské potomky starší tří let, povraždili. Válka už zuřila několik let, a proto se domýšleli dlouhodobé důsledky. Lidé potřebovali silné skřety na své straně, ale pouze ty, kteří byli důmyslně zotročeni.

Zardok byl jedním z nich. Už od malička vykonával nucené práce sestávající se z nošení rudy a dřeva pro kovářské účely. Byla to práce věru náročná. Spousta orků při ní umírala vyčerpáním, protože otrokáři neměli sebemenší slitování. V jejich měřítku přemýšleli, jak nejlépe vyždímat co nejvíce těch hrubých stvoření, která jako by se k podobné práci narodila.

Jelikož Zardok pocházel z obchodnického klanu, který se do válek nemíchal, byli jeho členové tomu největšímu mučení ušetřeni, dokonce měli jisté výsady. Ti nejinteligentnější se směli naučit číst a psát.

Jedním z takových byl i Zardok, který dokonce mezi lidmi vynikal jistou přemýšlivostí. Vlivem toho se o něj ujal správce skladu, který z něj udělal svého počtáře.

Nicméně ork mezi lidmi nebyla vůbec žádná výhra. Musel snášet každodenní opovrhování a šikanu. Přesto jistého respektu v tamější komunitě dosáhl.

Nebylo mu však souzeno pobýt v takovémto stavu navěky. Brzy po dosažení jeho dospělosti, proběhla na kontinentu masivní expanze orků, která se nevyhnula ani jemu. A jejich řádění bylo daleko horší než to lidské. Zabili veškeré lidi a zotročili všechny své přeživší druhy, kteří lidem kdy posluhovali. Protože se svým pánům nepostavili, měli je za slabé, což chtěli napravit jedině vtažením je do války.

A tak se Zardok ocitl jako vězeň v armádě, kde na něj bylo opět pohlíženo jako na občana nižší kategorie. Opět zakusil útlak a mnoho nepříjemností. Především, když byl nucen zabíjet ty křehké lidi, kteří se k němu tehdy zachovali natolik mile, že ušetřili život jeho a jeho matky. Ale stejně jako se stal krotkým za éry lidí, tak se nyní stal divokým. Byl naučen jít s proudem, splynout. Přesto nikdy nenabyl své svobody, ba naopak, navždy byl odsouzen, aby sloužil zlu.

A tak se s pomocí válečné mašinérie dostal až do Myrtany, později do Nordmaru, kam v první vlně posílali jedince odsouzené k smrti. Jelikož orkové ovládali válečné řemeslo vskutku bravurně, chtěli, aby seveřané

uvěřili ve slabost nově přichozivších uchvatitelů. Pravý úder měl přijít až nedlouho poté, kdy neměl být nepřítel ve střehu.

Zardok rozsudek smrti pochopil. Nebylo těžké rozuzlit, proč do té nepříjemné zimy posílají zrovna jeho a desítky dalších takových vězňů, jež vedli bezcitní a krvežízniví hrdlořezové, kteří se nebáli ani zabít svého druha. Ale neměl příliš na výběr. Otočit se nebo se vzepřít rozkazu by znamenalo okamžitou smrt.

Do průsmyku jich z čtyřicetice tlupy došlo jen dvacet. Divoká zvěř a lidé stavící se na odpor jim jejich postup co nejvíce znepříjemnili. Marně vyčkávali tři drahocenné dny posily, než se vůdcové rozhodli, že musí pokračovat v setí nenávisti o kus dál.

Pokud byl postup lesem náročný, pak sníh jej zastavil úplně. Nikdo to nečekal. Zaskočilo to úplně všechny. Nejenže měli chatrné oblečení, které je před mrazem chránilo jako klacek proti drakovi, ba neměli řádnou mapu, zásoby, nástroje. Ale rozkaz zněl jasně. Najít a zneškodnit veškerý odpor, na který v Nordmaru narazí. „Hlavní voj dorazí nedlouho po tom,“ znělo na ujištění jejich obav.

Jenže aby na takový odpor narazili, museli se prvně adaptovat, což nešlo vůbec tak rychle. Lovit plaché jeleny kušemi bylo velice obtížné. Zdejší vlci byli houževnatější než ti, na které byli zvyklí. Navíc se stejně jako bizoni shlukovali ve velkých stádech, což znemožňovalo jejich lov. Dokonce i divočáci tu byli jiní. Často je děsili svými ohavnými skřeky. V noci jejich ležení obcházely děsivé funící stíny a ve dne jim do očí padal sníh, který jim znemožňoval rychlý postup.

Ale i přesto postupovali. Zčásti díky tomu, že stravu jim poskytovaly ne tolik mrštní zajíci a troufalí goblini. Jejich maso páchlo a bylo slizké, ale dalo se jíst, což bylo hlavní. A když narazili na gobliního čaroděje, zvedlo jim to pokaždé náladu. Oheň, co po nich plivali, jim zahříval jejich zmrzlé údy. A sice jim trhal pláště, ale ty byly stejně natolik tenké, že bylo lepší být zapálen než umrznout. Až natolik byli zoufalí.

Jejich putování s sebou přinášelo i jiné obtíže. Většina z nich byla podvyživená, slabá, nemocná. Netrpěli jen na těle, ale strádaly i jejich duše. Morálka byla na bodu mrazu. Snad každému, kromě velitelů, se v hlavě neustále rodila a zanikala myšlenka útěku. Nebylo však kam utéci. Lidé by je povraždili a jejich nejspíš taky, teda pokud by vůbec někdy přišli. Útěk se nedal uskutečnit z dalšího prostého důvodu. Samotný poutník by v takové krajině sotva přežil pár dnů. Nebezpečí číhalo na každém kroku.

Skupina znamenala jisté bezpečí, i když znamenala také nebezpečí. Ale to se všemi dilematy dokonale souviselo. Nešlo nic dělat. Jediná možnost byla probít se do nějaké vesnice.

Takovou vesnici po nepopsatelných mukách trvajících věčnost spatřili na obzoru jako déšť po dlouhých obdobích sucha. Stála tam vysoko v kopcích jako nějaká pevnost, ačkoli opevněná nebyla. Byla sice ještě daleko natolik, že nešlo vidět žádné detaily, jenom obrysy budov, ale byla tam. Stála tam jejich naděje. Naděje předznamenávající jejich konec.

Nevěděli totiž, že obyvatelé Vlčího klanu o nich ví už od chvíle, kdy překročili průsmyk. Tlupu skřetů nešlo jen tak přehlédnout. Byli na ně dobře připraveni. Nechtěli však riskovat přímý střet, který by mohl znamenat raněné a mrtvé. Dopředu počítali s tím, že větší nápor by mohl přijít později. Potřebovali teď každého bojovníka. Z toho důvodu využili veškeré své lučištníky, kteří na postupující orky utvořili past. V místě, kde cesta vede kolem hustého lesa, se za stromy poschovávali a vyčkávali, až jejich oběť dorazí na předem domluvené místo. Měli v plánu vypustit co nejvíce šípů ze všech stran, čímž doufali, že útvar rozdělí. Malé skupinky pak bude daleko lehčí pobít než skupinu větší.

Nicnetušící skřeti se vydali kvapnější chůzí plni nadšení, že se vyřeší jejich trable. Hrdlořezové se těšili na vraždění, zatímco orkové vězni doufali v rychlé odevzdání vesnice bez těžkých bojů. Jiní, jako by věděli, že je to jejich cesta poslední, raději se drželi vzadu, stejně jako Zardok, který nevěřil v nic dobrého.

Jakmile se na ně spustila lavina šípů, nastal mezi nimi chaos. Orkové křičeli na všechny strany, krčili se, snažili se schovat za padlé druhy, nicméně jedinou strategií přežití se stal útek.

Zardok nečekal, obrovskou rychlostí se vyřítil pryč. Běžel, dokud mu síly stačily. Když se vzpamatoval, uvědomil si, že je sám. Podíval se kolem sebe a zjistil, že to místo nepoznává. Vyděsil se. Zdálo se mu, že slyší lidské hlasy. Schoval se za obrovský balvan ležící po straně pěšiny a vyčkával.

„Kam se poděl?“ ptal se první.

„Někde tu musí být,“ řekl mu druhý, zamyšlený hlas. „Jsou tady jeho stopy.“

To byl okamžik, kdy se Zardok málem zhroutil. Dobře si uvědomil, že je v pasti. Stopy vedly přímo za ním.

Neměl kam jít. Před ním se nacházely lidé, co ho chtěli zabít, za ním se nacházela hluboká propast. Uslyšel tasení mečů. Obklíčili ho. Co bude dělat?

Nemá na vybranou. Skočí. Ve vteřině se rozběhl k propasti a postavil se na její kraj. Akorát ve chvíli, kdy na jeho původní místo došli čtyři lidé s meči. „Tamhle je,“ zakřičel jeden z nich, „za ním!“

Aniž by Zardok čekal na nabídku vzdání se, skočil dolů. Jak dopadl, nezvedl se, ba ani se nepohnul. Ležel tam bezvládně dost dlouho na to, aby si lidé pomysleli, že pád nepřežil.

Avšak k jeho obrovskému překvapení nezemřel. Jakmile se z pádu vzpamatoval, zvedl se těžce na nohy. Byla tma, měl hlad, zmrzačil si ruku, přesto mohl jít dál. A i když neměl nejmenší ponětí kam, vydal se na cestu. Týdny a týdny putoval osamělou a děsivou krajinou, kam se odvážili jen ti nejstatečnější. Naštěstí potkával v údolí dost jeskyň, kde se mohl na noc schovávat před nebezpečím. Ve dne šel dál, aby naplnil svůj osud, a lovil při tom zvěř, která se však jeho pokusům úspěšně vyhýbala. Bohudík narážel i na mršiny, jež sem tam zanechaly obrovští živočichové, o kterých neměl nejmenší potuchy, že existují.

Zardok nevěděl, co ho ještě může čekat. Veškerá naděje, že najde lidi (v orky ani v nejmenším nedoufal), co ho nezabijí, za ty týdny vyprchala. Už nepřemýšlel. Snažil se jen přežít a nějakou neuvěřitelnou náhodou se mu to dařilo.

Jeho štěstěna však jednoho dne musela dojít. Bylo to už v době, kdy si tady na severu zřídil obydlí v jeskyni, kde nabral sil. Netušil, že si ho tehdy jako kořist vyhlédla stínová šelma žijící poblíž. Ta na něj nedlouho před mým příchodem zaútočila. Víím, že se opakuji, ale je skutečně zázrak, že přežil. Ale dost možná je to jen maličkost v porovnání s tím, co vše si tu v Nordmaru zakusil.

Když píši tyto řádky, nacházím se zrovna ve své chatrči v relativním pohodlí, zatímco ten nešťastlivec netrpělivě vyčkává můj příchod. Slíbil jsem, že se vrátím. Doufám, že je stále naživu. Obávám se však, že mu akorát odkládám jeho vytouženou smrt. Kéž by našel klid. I já přemýšlím, že jej v brzké době budu vyhledávat. Cítím však, že mě má ještě něco nebo někdo navštívit. Nevím.

(Nesmím zapomenout tento zápisek dobře schovat, aby jej do konce mých dnů nikdo nenašel...)